

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Andrea Raccanelli

Tožena stranka: Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Arbeitsgericht Bonn – Razlaga člena 7 Uredbe Sveta (EGS) št. 1612/68 z dne 15. oktobra 1968 o prostem gibanju delavcev v Skupnosti (UL L 257, str. 2) – Status delavca v primeru študenta doktorskega študija, ki kot štipendist sodeluje z zasebnopravno organizacijo, ki deluje v javnem interesu in ima sedež v drugi državi članici, pri čemer ta večini nacionalnih študentov doktorskega študija omogoča sklenitev pogodbe o zaposlitvi – Nujnost, da se nacionalnim študentom doktorskega študija in študentom doktorskega študija iz drugih držav članic omogoči izbira med štipendijo in pogodbo o zaposlitvi – Pojem delavec

Izrek

1. Raziskovalca v takem položaju, v kakršnem je tožeča stranka v postopku v glavni stvari, ki pripravlja doktorsko disertacijo na podlagi pogodbe o štipendiranju, ki jo je sklenila z združenjem Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV, je treba obravnavati kot delavca v smislu člena 39 ES, le če določen čas opravlja delo pod vodstvom inštituta, ki je del tega združenja, in za to prejema plačilo. Predložitveno sodišče mora opraviti potreben preizkus dejanskega stanja, da bo lahko presodilo, ali gre v zadevi, o kateri odloča, za tak primer.
2. Zasebnopravno združenje, kot je Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV, mora v razmerju do delavcev v smislu člena 39 ES spoštovati načelo prepovedi diskriminacije. Predložitveno sodišče mora ugotoviti, ali je prišlo v primeru, kot se obravnava v postopku v glavni stvari, do neenakega obravnavanja nacionalnih in tujih študentov doktorskega študija.
3. Če se lahko tožeča stranka v postopku v glavni stvari utemeljeno sklicuje, da je zaradi diskriminacije, katere žrtev je bila, utrpela škodo, mora predložitveno sodišče glede na veljavno nacionalno zakonodajo na področju nepogodbene odgovornosti presoditi, v kakšni obliki lahko zahteva povračilo škode.

(¹) UL C 117, 26.5.2007.

Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 17. julija 2008 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Bundesverwaltungsgericht – Nemčija) – Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07) proti Zvezni republiki Nemčiji

(Združene zadeve od C-152/07 do C-154/07) (¹)

(Telekomunikacijski sektor — Omrežja in storitve — Usklajevanje tarif — Člen 4c Direktive 90/388/EGS — Člen 7(2) Direktive 97/33/ES — Člen 12(7) Direktive 98/61/ES — Regulativni organ — Neposredni učinek direktiv — Tristranski položaj)

(2008/C 223/20)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Bundesverwaltungsgericht

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožečae stranke: Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07)

Tožena stranka: Zvezna republika Nemčija

Ob udeležbi: Deutsche Telekom AG

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Bundesverwaltungsgericht – Razlaga Direktive Komisije 90/388/EGS z dne 28. junija 1990 o konkurenci na trgih za telekomunikacijske storitve (UL 1990 L 192, str. 10) in Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 97/33/ES z dne 30. junija 1997 o medomrežnem povezovanju v telekomunikacijah glede zagotavljanja univerzalne storitve in medobratovalnosti z uporabo načel zagotavljanja odprtosti omrežij (ONP) (UL 1997 L 199, str. 32) – Nacionalna zakonodaja, ki poleg stroškov za medomrežno povezovanje, izračunanih na podlagi stroška te storitve, določa, da morajo drugi operaterji finančno prispevati k izravnavi „priključitvenega primanjkljaja“, ki operaterju omrežja nastane zaradi zagotavljanja krajevnih zank – Obveznost države članice, da odpravi ovire, ki nekdanjim subjektom na telekomunikacijskem trgu preprečujejo uskladitev tarif zaradi medomrežnega povezovanja – Možnost posameznika, da se v prizadevanju za razveljavitev upravne odločbe, ki v korist drugega posameznika nalaga finančno obveznost, pred sodiščem države članice sklicuje na neposredni učinek direktive.

Izrek

1. Člen 12(7) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 97/33/ES z dne 30. junija 1997 o medomrežnem povezovanju v telekomunikacijah za zagotavljanje univerzalne storitve in medobratovalnosti z uporabo načel zagotavljanja odprtosti omrežja (ONP), kot je bila spremenjena z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 98/61/ES z dne 24. septembra 1998, in člen 4c Direktive Komisije 90/388/EGS z dne 28. junija 1990 o konkurenci na trgih telekomunikacijskih storitev, kot je bila spremenjena z Direktivo Komisije 96/19/ES z dne 13. marca 1996, slednjega v zvezi z uvodnima izjavama 5 in 20 Direktive 96/19, je treba razlagati tako, da nacionalni regulativni organ operaterju omrežja, ki je medomrežno povezano z javnim omrežjem, ne more naložiti obveznosti, da operaterju naročniškega omrežja s prevladujočim položajem za leto 2003 poleg tarife za medomrežno povezovanje plača tudi priključnino za izravnavo primanjkljaja, ki slednjemu nastane zaradi zagotavljanja krajevnih zank.
2. Člena 4c Direktive 98/388, kot je bila spremenjena z Direktivo 96/19, in 12(7) Direktive 97/33, kot je bila spremenjena z Direktivo 98/61, neposredno učinkujeta in se lahko posamezniki nanju pred nacionalnimi sodišči neposredno sklicujejo, da bi s tem izpodbili odločbo nacionalnega regulativnega organa.

(¹) UL C 140, 23.6.2007.

Sodba Sodišča (četrti senat) z dne 10. julija 2008 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Oberlandesgericht Frankfurt am Main – Nemčija) – Emirates Airlines Direktion für Deutschland proti Dietherju Schenklu

(Zadeva C-173/07) (¹)

(Letalski prevoz — Uredba (ES) št. 261/2004 — Odškodnina za potnike v primeru odpovedi leta — Področje uporabe — Člen 3(1)(a) — Pojem „let“)

(2008/C 223/21)

Jezik postopka: nemščina

Predložitevno sodišče

Oberlandesgericht Frankfurt am Main – Nemčija

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Emirates Airlines Direktion für Deutschland

Tožena stranka: Diether Schenkel

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Oberlandesgericht Frankfurt am Main – Razlaga Člena 3(1)(a) Uredbe (ES) št. 261/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o določitvi skupnih pravil glede odškodnine in pomoči potnikom v primerih zavrnitve vkrcanja, odpovedi ali velike zamude letov ter o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 295/91 (UL L 46, str. 1) – Pojem „odhod“ – Povratna vozovnica iz države članice v tretjo državo – Odpoved povratne vožnje.

Izrek

Člen 3(1)(a) Uredbe (ES) št. 261/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o določitvi skupnih pravil glede odškodnine in pomoči potnikom v primerih zavrnitve vkrcanja, odpovedi ali velike zamude letov ter o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 295/91 je treba razlagati tako, da se ne uporabi v primeru povratnega leta, v okviru katerega potniki, ki prvotno odletijo z letališča na ozemlju države članice, za katero veljajo določbe Pogodbe ES, priletijo na to letališče v okviru leta z odhodom z letališča v tretji državi. Okoliščina, da je povratni let predmet ene rezervacije, ne vpliva na razlago te določbe.

(¹) UL C 155, 7.7.2007.

Sodba Sodišča (tretji senat) z dne 17. julija 2008 – Komisija Evropskih skupnosti proti Kraljevini Španiji

(Zadeva C-207/07) (¹)

(Neizpolnitev obveznosti države — Člena 43 ES in 56 ES — Nacionalna zakonodaja, ki za pridobitev deležev v podjetjih, ki opravljajo regulirane dejavnosti v energetskega sektorju, kot tudi za pridobitev sredstev, ki so potrebna za opravljanje takih dejavnosti, določa pogoj pridobitve predhodnega dovoljenja)

(2008/C 223/22)

Jezik postopka: španščina

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: H. Støvlbaek in R. Vidal Puig, zastopnika)

Tožena stranka: Kraljevina Španija (zastopnik: N. Díaz Abad, zastopnik)